

BUDAI ESTÉN

Lenn füstöl a város, s itt téged az alkony
hűs fátylai közt úgy ringat a balkón,
mint elszabadultan egy mesebeli csónak
kék habja fölött a játszi valónak.

Mögötted a nap lángol lemenőben;
s pihenve hanyatt a szelíd heverőben:
alant, — ahogy álmaid árnyai, — nézed,
hogyan épül-enyészik az esti igézet.

Már mind tömörebbek a tornyok a váron.
Csillognak a kép arabeszkjei: pár rom;
s a kő merev és komoly ormai lágyan
fordítva remegnek alant a Dunában.

Ez a víz odalent: ez akárcsak az emlék,
a folytonos áram, a lét ami nemlét.
Nincs hangszere, mégis örök zene benned,
s egyéyszövi halkán a földdel a mennyet.

Egyéyszövőd egyre a mennyet a földdel:
medredbe tapaszt s eget érsz a tükörrel,
s így élve a földön is, éggel is egyben,
a lenti valót mutatod te, de szebben.

Nem mást, csak a mását: csak azt, ami lényeg,
azt ötvözi tiszta valóra a fényed,
renddé a zavart, képpé ami szétfolyt.
S mögötte keretnek a végtelen égbolt.

Hogy az ember, ezer baja közt keserűen,
meglássa valódi mását is — a műben,
mit a költő lelke teremt az agyagból;
s lélekké gyűljön a puszta agyagból!

Rónay György